04/03/2023

π. Δημήτριος Μπόκος: Το Θείο Εικόνισμα

/ Γνώμες

Ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο ολόκληρο και ήρθε η στιγμή να βάλει σ' αυτόν και το θείο του αποτύπωμα, τη θεϊκή του σφραγίδα. Ο κόσμος όλος δεν θα είχε νόημα χωρίς το επιστέγασμα, την κορωνίδα του. Του χρειαζόταν ο μικρός του θεός.

Ήταν το σπίτι, αλλά έλειπε ακόμη ο ένοι-κος. Ο άνθρωπος. Διαφορετικός από τα άλλα δημιουργήματα, προορι-σμένος να γίνει θεός. *«Θεού κτίσμα τυγχάνων και θεός είναι κεκελευσμένος»(αγ. Βασίλειος). Για να πλαστεί ο άνθρωπος, έγινε σύσκεψη. Ο τριαδικός Θεός συνεδρίασε. Τα τρία θεϊκά πρόσωπα συναποφάσισαν ομοφώνωςκαι έπραξαν. Με μία θέληση, μία γνώμη, μία ενέργεια: «Ποιήσωμενάνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν».*

- **Γράφει ο πατ. Δημήτριος Μπόκος**

Γιορτάζοντας την αναστήλωση των εικόνων την **Κυριακή της Ορθοδοξίας**, ας

θυμούμαστε ότι την πρώτη εικόνα του Θεού επί της γης την έχουμε από τα χέρια του Θεού. Το πρώτο θείο εικόνισμα είναι ο άνθρωπος. Αυτή την ένσαρκη εικόνα του Θεού έρχεται και προσλαμβάνει εν συνεχεία ο **Χριστός**. Και δεν ντρέπεται να διακηρύττει ότι ο ίδιος βρίσκεται όχι μόνο στα ένθεα πρόσωπα των αγίων, για τους οποίους ισχύει ο παύλειος λόγος *«ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός»*, αλλά και στα ντροπιασμένα πρόσωπα των ελαχίστων, όπως ακούσαμε στο ευαγγέλιο της τελικής κρίσης. Ο άνθρωπος, *«εικών και δόξα Θεού υπάρχων»,* δεν χάνει το πολύτιμο αυτό προνόμιο, ακόμα και κατεστραμμένος από την αμαρτία. Πόσο θα ’πρεπε να μην το λησμονούμε-ποτέ αυτό!

Ο **τσάρος της Ρωσίας Ιβάν Δ΄** ο **Τρομερός** πήγε κάποτε, την πρώτη εβδομάδα της **Σαρακοστής**, στην **πόλη Πσκωφ.** Οι κάτοικοι, για να τον υποδεχτούν, έβαλαν στις πόρτες τους ψωμί και αλάτι, μα οι ίδιοι κρύφτηκαν τρομαγμένοι στα σπίτια τους. Ο κυβερνήτης της πόλης πρόσφερε στον τσάρο ψωμί και αλάτι σ’ ένα δίσκο, μα εκείνος τα έσπρωξε και τα έριξεστη γη. Τότε εμφανίστηκε μπροστά του ο διά Χριστόνσαλός όσιος **Νικόλαος**, με ποδήρη χιτώνα, δεμένο στη μέση με σχοινί. Χοροπηδούσε γύρω του μ’ ένα μπαστούνι σαν παιδί, φωνάζο-ντας: *«Ιβάνουσκα, Ιβάνουσκα, φάε ψωμί κι αλάτι και όχι ανθρώπινο αίμα»*. Οι στρατιώτες έτρεξαν να τον πιάσουν, μα εκείνος ξεγλίστρησε και κρύφτηκε. Ο τσάρος ζήτησε να μάθει γι’ αυτόν και θέλησε να τον επισκεφτείστο φτωχικό του.

Ο Νικόλαος, μόλις το έμαθε, προμηθεύτηκε ένα κομμάτι ωμό κρέας και όταν έφτασε ο τσάρος, του έβαλε μετάνοια και του πρόσφερε το κρέας λέγοντας: «Φάε, Ιβάνουσκα, φάε!» Ο τσάρος οργίστηκε.*«Είμαι Χριστιανός και δεν τρώω κρέας τη Σαρακοστή, γιατί νηστεύω!»* του είπε. Μα ο άνθρωπος τουΘεούτον αποστόμωσε: *«Κάνεις πολύ χειρότερα. Τρέφεσαι με σάρκα και αίμα ανθρώπων! Ξεχνάς όχι μόνον τη Σαρακοστή, αλλά και τον ίδιο τον Θεό!»* Το μάθημα αυτό μπήκε βαθιά στην καρδιά του τσάρου Ιβάν. Έφυγε αμέσως ντροπιασμένος από το Πσκωφ, αν και είχε έρθει με σκοπό να κατασφάξει ανθρώπους (αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Μήπως νηστεύουμε από κρέας κι εμείς, αλλά δαγκώνουμε με λόγια και έργα τη σάρκα του πλησίον μας; Μήπως προσκυνούμε και φιλούμε τις άγιες εικόνες, αλλά ποδοπατούμε το πρώτο και πολυτιμότερο θεϊκό εικόνισμα, τον άνθρωπο;

Φωτό αρχείου.